

Otthonra leltem

(Mary Sue)

Magányosan sétáltam a poros úton. A kellemes nyári szellő rövid, fűzöld és lazacrózsaszín átmenetes sörényemet a szemeim elé sodorta, s összeborzolta mentaárnyalatú tollaimat, bundámat. Már csaknem két napja meneteltem egyhuzamban, de szerencsére jó képességekkel áldott meg a sors, így szinte alig fáradtam el. Repülhettem volna, de élveztem a táj szemlélését, és pegazus létemre szerettem érezni a talajt a patáim alatt. A hosszú, kavicsos ösvény vége felé már látni véltem az úti célomként szolgáló városka házainak halvány körvonalait. *Újabb lehetőség. Talán végre rátaláltam a helyre, amit olyan régóta keresek.* Halványan elmosolyodtam, majd futólépésben tettem meg a maradék utat a település felé.

Amint elértem az első pár házat, megpillantottam néhány városlakót is körülöttük. A legtöbbjük csoportokba verődve beszélgetett, és mivel nem szerettem volna megzavarni őket, inkább odasétáltam egy magányosan ácsorgó kancához.

- Szervusz. A nevem Perfect Mary – köszönöm rá a szimpatikusnak tűnő pónira.

- Szia! Én pedig Naughty vagyok – fordult felém mosolyogva. Az ő sörénye is lengedezett a szélben, akárcsak az enyém, habár teljesen más típusúval rendelkezett. Míg a sajátom durva és rövid volt, az övé olyan, akár egy rózsaszín-lila forrás. Szinte teljesen úgy hullámozott a szellő hatására, ahogy a habok a köveken leomlanak. Csinos frizurájához fehér bunda párosult, ami ritkaságnak számított a pónik körében. Feje ékeként a szarva csillogott a napfényben. Unikornis volt. – Még nem láttalak erre. Új vagy, igaz?

- Pontosan – feleltem nemes egyszerűséggel. – Vándor-póni vagyok; barátokat keresek és egy helyet, ahol letelepedhetek – és nekiálltam, hogy kiöntsem a szívem a fehér kancának. Legalább fél óráig meséltem neki az életemről és az eddigi kalandjaimról. Mire szóhoz jutott, már teljesen kiszáradt a szám.

- Ejha, neked aztán van múltad – jelentette ki elismerően Naughty. – Hé, nem szeretnél az öri-barim lenni? – vetette fel hirtelen, felvéve egy fogkrémreklámos mosolyt.

- Dehogynem! – szélesen elvigyorodtam.

- Klassz! – nevetett fel újdonsült barátnőm, majd átkarolt jobb mellső lábával. – Na, és, mi legyen az első közös programunk?

- Hm... nem is tudom.

- Megvan. Sétáljunk egyet. Az úgysem áll messze tőled – tanácsolta a boldogságtól szinte ragyogva Naughty. Szarvából apró, lila szikrák pattantak ki. Ilyet még sosem láttam, úgyhogy furcsálló tekintettel meredtem rá. – Különös dolgokra vagyok képes – magyarázta a lány. – Ahogy a szépségjegyem is mutatja – azzal a fent említett „képecskére” mutatott, mely a hátsó felén díszelgett. Odapislantottam, de sok színes alakzaton kívül mást nem láttam.

- Nem igazán tudom kivenni, mi lehet az, bocsi – ráztam meg a fejem. Kócos, zöld tincsek hullottak a szemembe.

- Hát éppen ez az! Én sem! – kuncogott Naughty. – Tényleg, fogalmam sincs, mit ábrázolhat, de nekem tetszik. A tied is szép – fejezte be. Saját hátsómra tekintettem. Egy végtelenbe nyúló ösvénnyel találkozott össze a tekintetem. Az első hosszabb sétám során szereztem.

- Bárcsak az lenne – sóhajtottam egyet, majd barátnőmmel az oldalamon elindultam körbenézni a kisvárosban. Az itt-ott ácsorgó pónik mind kedvesen üdvözöltek minket, mikor elhaladtunk mellettük. Naughty lelkesen magyarázott, én pedig fáradtan bólogattam. *Talán mégis kimerültem egy picikét.*

-... és ez a házam – mutatott egy piciny, lila kunyhóra mosolyogva a lány. Ismét néhány szikra pattant ki a szarvából, de már nem döbbsentem meg rajta annyira. – Csikókorom óta itt élünk a bátyámmal, Green Knight –tal.

- Elég furcsa neve van a bátyádnak – jegyeztem meg, miközben Naughty után beléptem a házba. Megbízta benne, így mindenfajta gátlás vagy bizonytalanság nélkül sétáltam a nappaliba.

- Lehet. De ha majd megismerkedsz vele, rá fogsz jönni, miért így hívják – felelte a fehér póni. Egy kedves mosoly kíséretében egy kisasztal mellett álló, üres székre mutatott, jelezve, hogy foglaljak helyet rajta. Hozzá hasonló arckifejezést öltve foglaltam helyet a fa bútoron. Míg kényelmesen ücsörögve szemlélgettem a berendezést, Naughty a bátyjáért kiáltott. Nem kellett sokat várnia rá, a csődör hamarosan megjelent a konyhában, mely összeköttetésben állt a nappalival. Amint megpillantottam a fiút, világossá vált előttem, mire célzott az imént a barátnóm. A pegazus dús, ezüstös-szürke bundája új csillogott, akár egy lovagi páncél; élénk-smaragdszín szemei büszkén fénylettek; kócos, rövid, fekete sörénye az ég felé meredt. Akármennyire is próbálkoztam, nem bírtam másfelé pillantani, minduntalan a vonzó külsejű, izmos póni látószervei felé vetült a tekintetem. Teljesen a hatása alá kerültem. Dadogva tudtam csak neki bemutatkozni, és sok kudarcba fulladt kísérlet után bírtam csak abbahagyni a bámulását. Talán ha ő sem nézett volna olyan különösen engem, könnyebben ment volna...

Naughty szikrázó szarvval és fülig érő vigyorral ajánlotta fel, hogy költözzek hozzájuk. Azt mondta, végre letelepedhetnék, és magam mögött hagyhatnám vándorló éneket; olyan életet élhetnék, mint bárki más, és olyat, mint amilyenre mindig is vágytam. Kis elbizonytalanodás után beleegyeztem.

*

- Sajnálom, Naughty, mégsem maradhatok – jelentettem ki másnap reggel szomorkásan, de határozottan.
- Miért? – biggyedt le a lány ajka.
- Álomban tovább vándoroltam, és új tájakat fedeztem fel. Varázslatos érzés volt. Rádöbbsentem, hogy képtelen lennék letelepedni. Bocsáss meg, de ez a sorsom – magyaráztam komolyan. A furcsa álmom ráébresztett, hogy önmagamnak kellennem. Az igazi Perfect Mary pedig egy vándor, nem pedig egy városlakó. – Ahogy a szépségjegyeim is mutatja – idéztem tőle egy félmosoly kíséretében.
- De... de nem leszel magányos? Nem fogok hiányozni? – Naughty szándékosan a szemei elé söpörte hullámos sörényét, hogy ne láthassam előbukkanó könnyeit. Bár elég ügyesen csinálta, így is láttam néha egy-egy gyanús csillanást fehér pofáján.
- Dehogynem. Rettenetesen fogtok hiányozni. Te is, és Green Knight is. Még úgy is, hogy csupán fél napja ismerjük egymást – öleltem át a pónilányt. Barátnóm pityeregve magához szorított. Vagy tíz percig ölelkeztünk, majd fájdalmas búcsút vettünk egymástól. Elköszöntem a bátyjától is. Majd megszakadt a szívem. Valahol mélyen legbelül éreztem, hogy életem póniját fogom a hátam mögött hagyni. Egy utolsó pillantást vettem még a lila kunyhóra, majd egy keserű mosolyt felöltve előre pillantottam.

*

Magányosan sétáltam a poros úton. A kellemes nyári szellő rövid, fűzöld és lazacrózsaszín átmenetes sörényemet a szemeim elé sodorta, s összeborzolta mentaárnyalatú tollaimat, bundámat. Repülhettem volna, de élveztem a táj szemlélését, és pegazus létemre szerettem érezni a talajt a patáim alatt.

- Maaaary! – hirtelen egy ismerős hangot hallottam meg a hátam mögül.
- Naughty? Ti vagytok azok? – pillantottam döbbsentem a lányra és a bátyjára. Mindketten mosolyogva rohantak felém.
- Beszéltünk Knight -tal. Ha te méész, mi is megyünk – ért mellém a ragyogó fehér pónilány.
- Igen – bólintott derűsen Green Knight. – Nem szívesen hagylak egyedül – kis pirosság kíséretében elmosolyodtam. *Én se megyek el szívesen nélküled.*
- Ez annyira szuper! Fantasztikus csapatot fogunk alkotni! Minden olyan tökéletes lesz! – ujjongott Naughty. Miközben jókedvűen ugrándozott, hófehér szarvából lila szikrák pattantak ki.

Írta: **Gyopárka**

